
чи сім'я, такий спосіб розпорядження можливий, але чи можна застосувати такий порядок у будинку, де є сотні співвласників. Це видається неможливим.

Як підсумок можна зазначити, що житлово-комунальне господарство у нашій країні дійсно потребує реформування, проте створення об'єднання співвласників багатоквартирних будинків не є панацеєю від усіх проблем. На жаль, законодавство, яке регулює дане питання містить істотні суперечності між собою, що породжує на практиці багато проблем, велика кількість з яких лежить у сфері майнових прав. Для подолання такого роду розбіжностей доцільним є внести ряд змін до законодавства, а саме:

- передавати об'єднанню загальне майно, яке перебуває спільній власності власників квартир, виключно на праві користування;
- встановити право на створення ОСББ лише у випадку згоди на його утворення всіх власників багатоквартирного будинку.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про об'єднання співвласників багатоквартирного будинку» від 29.11.2001 р. №2866-III // ВВР. – 2002. – №10. – Ст. 78.
2. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 №435-IV// ВВР. – 2003. – №40. – Ст.356
3. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним зверненням Ярового Сергія Івановича та інших громадян про офіційне тлумачення положень пункту 2 статті 10 Закону України «Про приватизацію державного житлового фонду» та за конституційним поданням 60 народних депутатів України про офіційне тлумачення статей 1,10 цього Закону (справа про права співвласників на допоміжні приміщення багатоквартирних будинків). Справа № 1-2/2004 від 2 березня 2004 року// Офіційний вісник України. – 2004. – №10. – Ст. 624
4. Галаянтіч М.К. Житлове право. К.: Юрінком Інтер. – 2008. – 416с.
5. Гура Н. Організаційні та правові питання створення і діяльності об'єднання співвласників багатоквартирних будинків.// Підприємство, господарство і право. – 2004. – №11. – 132-135с.
6. Кучеренко І. Об'єднання співвласників багатоквартирного будинку.// Українське комерційне право. – 2009. – №9. – 37-50с.

СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ АДАПТАЦІЇ ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ У СФЕРІ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ ДО ПРАВА ЄС НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНОГО ПРОЦЕСУ

Сіробаба Марина Сергіївна,

*студентка магістратури юридичного факультету
Маріупольського державного гуманітарного університету*

Інтелектуальна власність є важливим елементом інтелектуального потенціалу кожної країни. Це підтверджується тим, що за останній час не тільки в Україні, а й в усьому світі значно збільшилася кількість бажаючих зареєструвати або захистити результати своєї творчої або інтелектуальної діяльності. Тому, виникає потреба вдосконалення законодавства України щодо реалізації громадянами прав на результати творчої та інтелектуальної діяльності, а також їх захист на державному та

європейському рівнях. Для цього необхідно адаптувати діюче законодавство України у сфері інтелектуальної власності до європейських стандартів.

На сьогоднішній день Україна по відношенню до ЄС перебуває серед третіх країн, тобто не є членом Спільноти то, використання та застосування права інтелектуальної власності на території ЄС для нашої держави є обмеженим. Отже, з метою усунення перешкод для вільної реалізації громадянами України своїх прав у сфері інтелектуальної власності необхідно привести українське законодавство у сфері інтелектуальної власності у відповідність до права Європейського Союзу.

Якщо звернутися до історії інтеграційного процесу, то треба відмітити той факт, що питання адаптації законодавства України до права Європейського Союзу постало перед нашою державою після підписання у червні 1994 року Угоди про партнерство і співробітництво між Україною і Європейською Спільнотою та державами-членами ЄС, яка набрала чинності у 1998 році та сприяла створенню і подальшому розвитку адаптаційного процесу в Україні. Угода про партнерство і співробітництво визначила пріоритетні напрямки адаптації законодавства, одним з яких стала і сфера інтелектуальної власності, яка одночасно виступає складовою частиною європейської інтеграції України.

Станом на сьогоднішній день реальні тенденції у сфері реєстрації, використання та охорони інтелектуальної власності в Україні продовжують залишатися суперечливими, що у свою чергу свідчить про не ефективність функціонування системи. З метою усунення цих недоліків є доцільним проведення роботи з удосконалення нормативно-правової бази у сфері інтелектуальної власності та приведення її до європейського рівня, яке здійснюється шляхом адаптації діючого законодавства України до права ЄС. Ряд положень законодавства ЄС про авторське і суміжне право присутні у законодавстві України, однак у деяких випадках ця присутність є лише фрагментарною або суто формальною (без приведення механізму їх реалізації у дію).

Однією з нагальних проблем для України продовжує залишатися підвищення рівня захисту прав інтелектуальної власності, включаючи подальше впровадження ефективних засобів їх реалізації. Тому на сучасному етапі євро інтеграційного процесу нашій державі необхідно вдосконалення законодавчої системи захисту прав інтелектуальної власності в Україні відповідно до світових та європейських стандартів [1].

Треба наголосити на тому, що у державах-членах ЄС увагу зосереджено саме на забезпеченні дотримання прав інтелектуальної власності. Це здійснюється через гармонізацію законодавства держав-членів ЄС та введення охоронних документів Спільноти на об'єкти промислової власності. Якщо ж робити акцент на аспектах охорони об'єктів інтелектуальної власності, то найгострішими проблемами в Україні продовжують залишатися охорона баз даних та комп'ютерних програм, посилення охорони знаків для товарів та послуг тощо. На сьогодні охороні об'єктів інтелектуальної власності продовжують перешкоджати недоліки та суперечки діючої нормативної бази та її не відповідність вимогам *acquis communautaire*.

Практика застосування нормативно-правової бази у сфері інтелектуальної власності свідчить про те, що залишаються не вирішеними достатньо важливі питання як то захист комерційної таємниці та ноу-хау, захист фірмових найменувань та охорона раціоналізаторських пропозицій, колективне управління авторськими і суміжними права та інше.

Таким чином, рівень адаптації законодавства у сфері інтелектуальної власності є середнім. На теперішній час продовжує існувати низка положень *acquis communautaire*, які не враховано у законодавстві України. Законодавство нашої

держави не передбачає охорону баз даних згідно з правом *sui generis*, у зв'язку з чим доцільним є розробити необхідний проект законодавчого акту з метою усунення цього недоліку. Також вдосконалення потребують норми Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» у частині охорони винаходів у сфері біотехнологій. Закон України «Про охорону прав на промислові зразки» не відповідає *acquis communautaire* у частині умов патентоспроможності промислового зразка, а також обсягу охорони, що надається промисловим зразкам.

Строки охорони авторського права та суміжних прав у державах-членах ЄС встановлено з урахуванням вимог Директиви №93/98/ЄЕС від 29.12.1993 року. Відповідно до цього, якщо строки охорони авторських прав співпадають, то, Україні необхідно уточнити строки охорони фотографічних творів, наукових праць та критичних публікацій, що стали надбанням суспільства, бо в українському законодавстві це не передбачено. Правова охорона комп'ютерних програм у країнах ЄС здійснюється згідно з Директивою №91/250/ЄЕС від 14.05.1991 року. Уточнення національного законодавства у цій сфері мають бути пов'язані з положеннями стосовно виключних прав суб'єктів права на комп'ютерну програму, а також стосовно вільного використання комп'ютерних програм.

Що ж стосується сфери охорони промислових зразків доцільним є збільшення строку їх правової охорони з 15 до 25 років як у державах-членах ЄС та уточнення критеріїв надання правової охорони комерційній таємниці, а також надання чіткого і повного визначення поняттю «ноу-хау» і принципів його охорони [2]. Закон України «Про охорону прав на зазначення та походження товарів» вимагає суттєвих змін з метою запровадження дієвих механізмів розгляду заявок та видачі охоронних документів та використання досвіду Європейської комісії з захисту географічних зазначень (Регламент №2081/92 від 14.07.1992 р.). З урахуванням європейських стандартів на сьогоднішній день в Україні розроблено проект закону щодо охорони комерційної таємниці, а також проект закону, що передбачає у собі охорону таких об'єктів інтелектуальної власності як знаки для товарів та послуг, зазначення та походження товарів та фірмові найменування. Обидва законопроекти вже пройшли стадію погодження у Кабінеті Міністрів України і чекають на розгляд у Верховній Раді України.

Отже, з метою створення правової системи у відповідності до права ЄС, необхідно одночасно з адаптацією вже існуючих законів приймати нові, узгоджені з правовим полем ЄС, законодавчі акти. Беззаперечним є і той факт, що процес адаптації законодавства України вимагає злагодженої співпраці всіх гілок влади, а також необхідно розширяти і поглиблювати наукові дослідження проблем адаптації законодавства в цілому, та у сфері інтелектуальної власності зокрема, а також забезпечити впровадження наукових рекомендацій з цього питання у реальну практику.

Резюмуючи, слід зазначити, що Україна повинна адаптувати діюче законодавство у сфері інтелектуальної власності до права ЄС, якщо в подальшому вона планує розвиватися як складова світового господарства, а не як економіка, відмежована від світових тенденцій розвитку.

Література:

1. Палюх І.П. Перспективи вдосконалення законодавства України з питань інтелектуальної власності [Електронний ресурс]. / І.П. Палюх. – Режим доступу: http://www.confcontact.com/2007mart_palyuh.htm. - назва з екрану
2. Капіца Ю. Стан та напрямки адаптації законодавства України у сфері охорони інтелектуальної власності до законодавства ЄС // Право України. – 2005. - №1. – с.66-70

Науковий керівник – Волошин Ю.О., к.ю.н., професор